

Datum van
inontvangstneming

:

17/05/2016

Zaak C-199/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

11 april 2016

Verwijzende rechter:

Raad van State (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

17 maart 2016

Verzoekende partij:

Belgische Staat

Verwerende partij:

Max-Manuel Nianga

ARREST

inzake: **Belgische Staat**, vertegenwoordigd door

de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

tegen:

NIANGA Max-Manuel [OMISSIS]

RAAD VAN STATE, XIe KAMER,

I. VOORWERP VAN HET CASSATIEBEROEP

1. Bij een op 30 juni 2015 ingediend verzoekschrift heeft de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, beroep in cassatie ingesteld tegen arrest nr. 146.651 van 29 mei 2015 [OMISSIS] van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. PROCEDURE VOOR DE RAAD VAN STATE

2. [OMISSIS][Or. 2][OMISSIS]

III. FEITEN VAN HET GEDING

3. Blijkens de vaststellingen van het bestreden arrest heeft verweerder in mei 2006 een asielaanvraag ingediend die later is afgewezen. Op 22 mei 2007 is hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsbeneming met het oog op deze terugleiding. Op 11 september 2008 heeft hij een machtiging tot verblijf [wegens buitengewone omstandigheden] aangevraagd op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker heeft deze aanvraag op 22 februari 2012 afgewezen.

Het besluit waartegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep is ingesteld, is een op 4 februari 2015 aan verweerder afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat gebaseerd is op artikel 7, lid 1, 2°, van genoemde wet en waaraan als reden ten grondslag is gelegd dat de vreemdeling „langer in het Rijk [heeft verbleven] dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in [geslaagd is] het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”.

Dit besluit is bij het bestreden arrest vernietigd [OMISSIS], in wezen op grond dat verzoeker bij het nemen van een besluit, alvorens de litigieuze maatregel tot verwijdering van het grondgebied te treffen, rekening had moeten houden met alle relevante gegevens die hem ter kennis waren gebracht in de nieuwe [Or. 3] aanvraag om machtiging tot verblijf, die verweerder – zoals hij heeft aangetoond – had ingediend op 25 augustus 2014, hetgeen verzoeker had nagelaten.

4. Het bestreden arrest bevat de volgende overwegingen:

„3.1.3 De Raad brengt in herinnering dat artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, in het kader waarvan verwerende partij over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, gelet op zowel de letter als de geest van deze bepaling, niet aldus kan worden uitgelegd dat de betrokkene daaraan enig verblijfsrecht ontleent tijdens het onderzoek van zijn aanvraag, die juist tot doel heeft het verblijfsrecht te verkrijgen dat hij niet bezit.

Voorts heeft de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 weliswaar niet tot gevolg dat de uitoefening van de bij artikel 7 van deze wet verleende bevoegdheden tot handhaving wordt belemmerd, maar verwerende partij moet de algemene verplichtingen inzake de formele motivering van bestuurshandelingen en inzake behoorlijk bestuur nakomen die op haar

rusten wanneer zij een individuele administratieve beslissing neemt, en bijgevolg moet zij bij het nemen van een besluit met name rekening houden met alle relevante gegevens die haar ter kennis zijn gebracht op het tijdstip waarop zij een besluit vaststelt ([...]).

Indien er nog niet op een op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf is beslist voordat de litigieuze maatregel tot verwijdering van het grondgebied wordt getroffen, staat het derhalve aan de verwerende partij om – met name krachtens het algemene beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk de administratieve overheid bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met alle relevante gegevens van het geval – door middel van de formele motivering van die maatregel aan te tonen dat zij die gegevens daadwerkelijk in aanmerking heeft genomen ([...]).

Evenwel dient de bijzondere situatie voor ogen te worden gehouden waarin een bevel om het grondgebied te verlaten is afgegeven voordat het litigieuze besluit wordt vastgesteld. Aangezien de aanvrager aan de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 geen verblijfsrecht ontleent, en deze aanvraag evenmin de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten schorst ([...]), merkt de Raad namelijk op dat de verwerende partij, niettegenstaande de vernietiging van het litigieuze bevel om het grondgebied te verlaten, in beginsel het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, waaraan de betrokkene onderworpen blijft, ten uitvoer kan leggen, zodat de betrokkene geen belang heeft bij de instelling van een beroep tegen het latere bevel om het grondgebied te verlaten, welk belang een voorwaarde is voor de ontvankelijkheid van dit beroep.

Niettemin brengt de Raad in herinnering dat artikel 7, lid 1, van de wet van 15 december 1980, waarop het litigieuze besluit is gebaseerd, is gewijzigd bij de wet van 19 januari 2012, die voorziet in de gedeeltelijke omzetting van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: ‚richtlijn 2008/115’) en met name het volgende bepaalt: ‚Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel [Or. 4] om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: [...] wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; [...]’. Zoals blijkt uit de

ontstaansgeschiedenis van [voornoemde] wet van 19 januari 2012 [OMISSIS], met betrekking tot artikel 7 van deze wet, geldt de verplichting om een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen elke onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft, uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM zou meebrengen (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, samenvatting, Parl. St., Kamer van Volksvertegenwoordigers, gewone zitting 2011-2012, nr. 1825/001, blz. 17).

Bijgevolg kan een bevel om het grondgebied te verlaten toch niet ten uitvoer worden gelegd indien de tenuitvoerlegging ervan een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou hebben. Verzoekende partij kan dan ook een belang bij haar beroep behouden wanneer zij een op artikel 8 van het EVRM gebaseerde verdedigbare grief heeft aangevoerd die op precieze, gemotiveerde en relevante wijze is uiteengezet en die inhoudt dat de verwerende partij niet kan overgaan tot de tenuitvoerlegging van enig eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu blijkt uit het administratieve dossier dat aan verzoeker op 22 mei 2007 een bevel om het grondgebied te verlaten is afgegeven.

Uit het administratieve dossier blijkt tevens dat verwerende partij op 25 augustus 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 heeft ingediend, en dat op deze aanvraag niet uitdrukkelijk was geantwoord voordat het bestreden besluit is vastgesteld [OMISSIS].

De Raad merkt evenwel op dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verschillende gegevens – met name de geboorte van een kind op het Belgische grondgebied – aanvoert waaruit onder meer moet blijken dat sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat niet beslist is op voornoemde aanvraag om machtiging tot verblijf en dat in het bevel om het grondgebied te verlaten geenszins melding wordt gemaakt van die aanvraag, laat staan van de daarin vervatte argumenten.

Wat de stelling van verwerende partij [OMISSIS] betreft dat zij heeft gebruikgemaakt van een gebonden bevoegdheid, verwijst de Raad naar de uiteenzetting over artikel 7, lid 1, van de wet van 15 december 1980. Voorts heeft artikel 20 van voornoemde wet van 19 januari 2012 in de wet van 15 december 1980 een artikel 74/13 ingevoegd, dat luidt als volgt: „Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en

familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’ Gelet op het voorgaande moet verwerende partij weliswaar in bepaalde in artikel 7 van de wet van 15 december 1980 omschreven gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan iedere onderdaan van een derde land die illegaal op het Belgische grondgebied verblijft, maar deze verplichting mag niet aldus worden begrepen dat zij automatisch en in alle omstandigheden door verwerende partij moet worden nagekomen. Dat de betrokkene illegaal op het grondgebied verblijft, vormt op zichzelf dus geen toereikende rechtvaardiging voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat ook rekening wordt gehouden met andere factoren, die met name verband houden met de schending van de door de artikelen 3 en 8 van het EVRM gewaarborgde grondrechten, zij het dat verwerende partij ter zake over enige beoordelingsbevoegdheid beschikt. Bijgevolg kan niet worden ingestemd met bovengenoemde argumentatie. Verwerende partij kan zich namelijk niet beroepen op een volledig gebonden bevoegdheid [Or. 5] wanneer zij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft op grond van artikel 7 van de wet van 15 december 1980.

3.2 Gelet op een en ander is het middel [OMISSIS] gegrond en volstaat het ter rechtvaardiging van de vernietiging van het litigieuze bevel om het grondgebied te verlaten.

[...].”

IV. ONDERZOEK VAN DE GEGRONDHEID VAN HET BEROEP

Standpunt van verzoekende partij

5. [OMISSIS] [Eerste middel, waarvan het onderzoek een antwoord op de prejudiciële vraag onderstelt]
6. Verzoeker voert een tweede middel aan, waarin hij stelt dat sprake is van schending van de artikelen 7, lid 1, 1°, en 74/13 van voornoemde wet van 15 december 1980 alsook van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

In wezen wijst de Belgische Staat erop dat hij verplicht is „een einde te maken aan de situatie van illegaal verblijf” die hij vaststelt, en dat hij in dit verband dus niet over beoordelingsbevoegdheid beschikt. Ter ondersteuning van zijn stelling haalt hij met name arrest nr. 89/2015 van 11 juni 2015 van het Grondwettelijk Hof aan, waarin gepreciseerd is dat „[i]n dat stadium [...] de minister of zijn gemachtigde niet [dient] te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in acht neemt”, aangezien de inachtneming van deze artikelen pas moet worden onderzocht „op het ogenblik van de [gedwongen]

tenuitvoerlegging van die maatregel tot verwijdering en niet op het ogenblik van de afgifte ervan”. Volgens de Belgische Staat wordt deze zienswijze bevestigd door de ontstaansgeschiedenis van de wet van 19 januari 2012, waarbij voornoemd artikel 7 is gewijzigd, en door de memorie van toelichting bij de wet van 8 mei 2013. Hij beklemtoont dat de wetgever de vreemdeling de mogelijkheid heeft willen bieden vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, en dat in geval van een weigering door de betrokkene om van die mogelijkheid gebruik te maken, het oorspronkelijke bevel om het grondgebied te verlaten „niet gedwongen [kan] worden uitgevoerd zonder dat een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met dwangmaatregel wordt uitgevaardigd”. **[Or. 6]**

Ten slotte stelt de Belgische Staat zich op het standpunt dat het bestreden arrest aan artikel 74/13 van de wet een strekking toekent die deze bepaling niet heeft, doordat dit arrest zich op die bepaling baseert om te oordelen dat verzoeker zich niet kan beroepen op een volledig gebonden bevoegdheid, en doordat in dat arrest verzoeker wordt verweten dat hij niet is nagegaan of het besluit rechtmatig was uit het oogpunt van de artikelen 3 en 8 van voornoemd verdrag, terwijl overeenkomstig artikel 3, punt 5, van bovengenoemde richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 onder de „beslissing tot verwijdering” waarvan in artikel 74/13 [van de wet van 15 december 1980] sprake is, dient te worden verstaan „de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting, d.w.z. de fysieke verwijdering uit de lidstaat”, hetgeen in casu niet aan de orde is. Voorts verwijt hij de bestuursrechter dat deze zijn redenering baseert op die wettelijke bepaling, terwijl verwerende partij zich niet heeft beroepen op de schending daarvan.

7. [OMISSIS] [derde middel, dat geen verband houdt met het probleem inzake de uitlegging van het Unierecht]
8. [OMISSIS] [vierde middel, waarvan het onderzoek een antwoord op de prejudiciële vraag onderstelt]

Beslissing van de Raad van State

9. Wat het tweede middel betreft, bevat de bij de wet van 19 januari 2012 ingevoegde titel III quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980, van welke titel artikel 74/13 deel uitmaakt, waarop bedoeld cassatiemiddel het oog heeft, de „[b]epalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven”. Deze titel strekt tot gedeeltelijke omzetting van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de **[Or. 7]** lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

10. Anders dan verzoeker in dit tweede middel betoogt, wordt onder de „beslissing tot verwijdering” als bedoeld in artikel 74/13 van voornoemde wet van 15 december 1980, volgens artikel 1, 6°, verstaan „de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Deze definitie stemt overeen met die welke in artikel 3, punt 4, van de richtlijn wordt gegeven van een „terugkeerbesluit”, dat wordt omschreven als „de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”.

Daarentegen wordt de „verwijdering” in zowel artikel 1, 7°, van voornoemde wet van 15 december 1980 als artikel 3, punt 5, van richtlijn 2008/115/EG gedefinieerd als „de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering” (of van „de terugkeerverplichting”, zoals de richtlijn luidt), „namelijk [in de richtlijn: ‚d.w.z.’] de fysieke verwijdering van het grondgebied” (of „uit de lidstaat”, zoals de richtlijn luidt).

11. Uit de hierboven in herinnering gebrachte definities volgt dat verzoekers bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, anders dan verzoeker stelt, geen volledig gebonden bevoegdheid is, ook niet in de gevallen waarin artikel 7, lid 1, van voornoemde wet van 15 december 1980 bepaalt dat hij een dergelijk besluit „moet” vaststellen. Zelfs in deze gevallen is verzoeker namelijk niet gehouden tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer de afgifte van een dergelijk bevel de grondrechten van de betrokken vreemdeling schendt, aangezien de minister of zijn gemachtigde krachtens artikel 74/13 van voornoemde wet van 15 december 1980, waarbij op dit punt artikel 5 van de richtlijn wordt omgezet, „bij het nemen van een beslissing tot verwijdering” – en niet bij de, veronderstellenderwijs gedwongen, „verwijdering” – in voorkomend geval „rekening [moet houden] met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Deze opvatting lijkt te worden bevestigd door overweging 6 van voornoemde richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008, waarin onder meer wordt aangegeven dat „[o]vereenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU [...] beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen[,] per geval vastgesteld [moeten] worden en op objectieve criteria [moeten] berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf”.

12. Ook al blijkt artikel 5 van voornoemde richtlijn, dat bij artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 is omgezet, minder nauwkeurig of algemener **[Or. 8]** te zijn dan deze wetsbepaling, aangezien die richtlijnbevestiging enkel aangeeft dat de lidstaten „bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn [rekening moeten houden] met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”, moet

voorts worden aangenomen dat het uitvaardigen van een terugkeerbesluit of het nemen van een beslissing tot verwijdering jegens een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land reeds een „tenuitvoerlegging” van de richtlijn vormt, los van de volgende fase, die bij gebreke van vrijwillig vertrek bestaat in de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting.

13. Zoals verzoeker opmerkt, heeft het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 89/2015 van 11 juni 2015 evenwel het volgende geoordeeld:

„[...]”

B.5.1. [OMISSIS] In [het] stadium [van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten] dient de minister of zijn gemachtigde niet te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in acht neemt.

Met betrekking tot die toetsing wordt in de memorie van toelichting aangegeven dat

„het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten” (Parl. St., Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/001 en 53-2556/001, p. 19).

B.5.2. Door geen onderscheid te maken tussen die twee fases in de procedure, geven de verzoekende partijen aan de bestreden bepaling een draagwijdte die zij niet heeft.

[...]”

B.8.2. Zoals in B.5.1 is vermeld, is de minister of zijn gemachtigde ertoe gehouden het bevel om het grondgebied te verlaten af te geven indien de vreemdeling die asiel of subsidiaire bescherming aanvraagt, onregelmatig in België verblijft en indien hij zich in een van de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, van de wet van 15 december 1980 bedoelde gevallen bevindt.

[OMISSIS] **[Or. 9]**

[OMISSIS]”.

14. Verzoekers verplichting om een einde te maken aan een situatie van illegaal verblijf en om dus een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal verblijvende vreemdeling, vloeit voort uit artikel 6, lid 1, van de richtlijn, dat de lidstaten op niet mis te verstane wijze verplicht om „[o]nverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, [...] een terugkeerbesluit uit [te vaardigen] tegen de onderdaan van een derde land die illegaal **[Or. 10]** op hun grondgebied verblijft”.

In zijn arrest van 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, EU:C:2014:2336, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie dienaangaande gepreciseerd dat „in de definitie van het in artikel 3, punt 4, van die richtlijn opgenomen begrip ‚terugkeerbesluit’ aan het illegaal verklaren van het verblijf een terugkeerverplichting [wordt] verbonden”, dat „[o]nverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van genoemde richtlijn voorziene uitzonderingen, [...] de vaststelling van een terugkeerbesluit dus het noodzakelijke gevolg [is] van de vaststelling dat de betrokkene geen rechtmatig verblijf heeft”, en voorts dat „volgens richtlijn 2008/115 de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is”.

15. Het feit dat het bestuur bij de uitvaardiging van het terugkeerbesluit nog niet moet „beoordelen of de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in acht neemt”, en dat de persoonlijke situatie van de betrokken vreemdeling, uit het oogpunt van met name artikel 8 van dit verdrag, pas moet worden onderzocht bij de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, dus uiterlijk bij de „fysieke verwijdering van het grondgebied”, kan echter vragen oproepen met betrekking tot de doeltreffendheid van de eventuele voorziening in rechte van die vreemdeling, terwijl artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie hem het recht op een doeltreffende voorziening in rechte toekent.

Er zij aan herinnerd dat volgens overweging 24 van richtlijn 2008/115/EG „[i]n deze richtlijn [...] de grondrechten en de beginselen in acht [worden] genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend”.

16. Verzoeker betoogt niet dat artikel 74/13 van voornoemde wet van 15 december 1980 artikel 5 van voornoemde richtlijn 2008/115/EG onjuist heeft omgezet, maar stelt zich op het standpunt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze bepaling van Belgisch nationaal recht heeft uitgelegd op een wijze die onverenigbaar is met de bewoordingen en de inhoud van andere bepalingen van de richtlijn, zoals de artikelen 3, punt 5, en 6, lid 1, ervan, en aan deze bepaling een strekking heeft toegekend die zij niet heeft.

Aangezien de uitlegging van een bepaling van Europees recht en de omzetting daarvan in het nationale recht aan de orde zijn, dient het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenkomstig artikel 267, derde alinea, van het Verdrag

betreffende de werking van de Europese Unie te worden verzocht om een prejudiciële beslissing over de vraag [in het dictum van het onderhavige arrest], voordat uitspraak wordt gedaan over de gegrondheid van het tweede middel [OMISSIS] [Or. 11]

[OMISSIS]

17. [OMISSIS]

DICTUM:

Artikel 1

De behandeling van de zaak wordt geschorst.

Artikel 2

Overeenkomstig artikel 267, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie wordt het Hof van Justitie van de Europese Unie verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

„Dient artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven – gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en gelet op het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat een integrerend deel is van het algemene beginsel van Unierecht volgens hetwelk de rechten van de verdediging moeten worden geëerbiedigd, zoals dat recht geldt in het kader van die richtlijn – aldus te worden uitgelegd dat de nationale autoriteit krachtens deze richtlijnbevestiging rekening moet houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de [Or. 12] gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land bij de uitvoering van het terugkeerbesluit als bedoeld in de artikelen 3, punt 4, en 6, lid 1, van de richtlijn, of aldus dat deze autoriteit krachtens die richtlijnbevestiging daarmee rekening moet houden bij de verwijdering in de zin van de artikelen 3, punt 5, en 8 van dezelfde richtlijn?”

[OMISSIS]